Jspiriti

Jiří Růžička

S ČOKOLÁDOU V POSTELI

Deník holky bez trofeje

MÁM TALENT
nakladatelství
2026

Copyright © Jiří Růžička, 2026 Zastoupení literární agentura MÁM TALENT, s. r. o.
Publishing © MÁM TALENT nakladatelství, s. r. o., 2026

ISBN 978–80–909604–2–8

Čti se mnou
pro ještě intenzivnější zážitek.

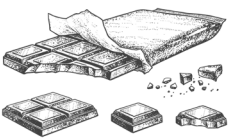

Ispirili

Slovo úvodem

Psát knížku jako žena jsem neplánoval, přišlo to samo. V pražském rádiu Kiss 98 hledali vtipnou blogerku, kterou chtěli zakomponovat do vysílání, tak jsem si z hecu zkusil napsat pár glos a čekal, že mě zkušební posluchačky odhalí. K mému překvapení se tak nestalo a já byl vybrán jako vítězná blogerka. :–)

Psal jsem tedy dál, a to i v době, kdy už rádio nemělo o mé služby zájem, protože Daniela (původně se tak nejmenovala) mi přirostla k srdci. To už si žila svým životem na internetu v úplně jiné podobě. Ve finále bodovala na literárním serveru Mám talent, díky kterému se dočkala i prvního vydání, po němž se jen zaprášilo.

Daniela žila dál a svůj blog přepisovala a rozšiřovala. Jak se její život rozkošatěl, se můžete dočíst v knížce, kterou právě držíte v ruce. Už teď můžu prozradit, že si s osudem nakonec vyrovnala účty.
autor

KARTY NA STŮL

Chci chlapa. Žádnýho sebestřednýho nagelovanýho přešlechtěnce, ale chlapa, co má smysl pro humor i pro zodpovědnost. Chlapa, kterej mi dítě nejen udělá, ale taky mu bude vzorem. Chlapa, se kterým budu šťastná na souši, ve vodě i v posteli. Slibuju, že až s ním zažiju první nepředstíranej orgasmus, dám pokoj a nenapíšu už ani řádku. Má to teda jeden háček: Ten chlap mě ještě ani nepozval na rande, vlastně jsem ho ještě ani pořádně nepotkala. Včera se jenom krátce stavil u mýho šéfa v práci. Tedy pokud to byl on. A to je důvod, proč začínám blogovat. Chci totiž, aby to on spíš byl, a ne jako vždycky. Musím si zdokumentovat svou loveckou sezonu, aby mi z ní aspoň něco zbylo, kdybych skončila bez trofeje. Abych mohla bilancovat a poučit se z neúspěchů. Aspoň tak mi to poradila virtuální kartářka s velmi umělou inteligencí. Obávám se ale, že moje dílo bude delší než Vojna a mír. Ale já jsem trpělivá. Takovej Abrahám z bible měl prej děti až po sedmdesátce. A mně je teprve třicet pět a v zrcadle vypadám na dvacet, když si nasadím klobouk se závojem a zhasnu světlo.

Přiznávám, že doteď jsem psala akorát esemesky a holý věty na WhatsApp. Ale kdo ví, třeba se ze mě stane spisovatelka a já budu vydělávat na svým neštěstí.

Ale co má holka jako já dělat, když potkává jenom chlapy, který myslej akorát na sex nebo nemyslej vůbec?

Tak blbá nejsem, abych vlezla do postele s každým mužským, co mi sáhne na zadek. Už jsem to tak udělala dvakrát a stačilo. Jediná možnost je vzít osud do vlastních rukou. Ale já se nevzdám! My máme chrabrost v rodině. Můj děda bojoval ve druhý světový a přežil celý válečný běsnění, než si vrazil do nohy hřebík a zemřel na otravu krve.

Pro dnešek stačí. Mám nějakou práci. Kamarádce Lucii hlídám děti. Děsně se perou. Asi jim za trest přepepřím polívku. To na ně platí, parchanty!

TAKHLE SI ŽIJE SVOBODNÁ HOLKA

Řeknu vám, už mám toho hlídání cizích dětí plný zuby. Včera se kamarádka s manželem vrátili domů až skoro o půlnoci. Že prej v kině dávali dlouhej film a pak šli ještě na drink. Tak oni šli na drink! Chlastat můžou doma! A se mnou!

S malejma jsem si tentokrát hrála na únos. Ti parchanti mě svázali a pak mě nutili, abych jedla polívku, kterou jsem jim přepepřila. Jestli ono není lepší zůstat bezdětná.

Taky jsem se seznámila s jejich sousedem. Přišel si stěžovat. Jenom v tílku, trenýrkách a ponožkách. Asi abych viděla tu jeho vypracovanou postavu. Díval se na mě jako na svou další sexuální oběť. Narcis. Že prej celej den pracoval se sbíječkou, ale takovej kravál, jakej děláme my, ještě neslyšel. Na chvilku mě oslnily jeho svaly, takže jsem nevnímala, co všechno říká, vím jen, že neměl moc dobrou náladu. Ale já na tom byla s nervama ještě hůř, což asi záhy pochopil i on, když jsem mu zabouchla dveře před nosem. Teda úplně ne. Strčil do nich nohu.

Ještě teď slyším ten kravál, jak zařval bolestí na celej barák. Venku na ulici dokonce rozhoukal auto.

Už se nerozčiloval, jenom sténal. Evidentně přeháněl, abych ho začala litovat a opečovávat. Chtěl svoje nafouklý zranění využít k hlubšímu seznámení. Jenže měl smůlu, já už tyhle finty plný klišé dokážu rozklíčovat. Přece si s ním hned něco nezačnu jenom kvůli tomu, že je hezkej a svalnatej a potřebuje zastavit krvácení.

Přesto jsem mu pro jistotu dala vizitku, aby mě moh kontaktovat, kdyby třeba potřeboval přispět na rehabilitaci nebo na totální endoprotézu. Snad mou vstřícnost ocení a ozve se třeba jen tak. To už bych s ním na rande šla. Mimochodem vizitek mám z práce asi dvě stě a nevím, co s nima.

Dneska píšu hlášení v práci. Šéf má ňáký jednání mimo firmu, takže pohoda. Upřímně řečeno, můj šéf je takovej nadrženej dědek, kterýho už stará omrzela, a tak si posiluje

sebevědomí na mladejch a krásnejch holkách, co s ním hned nemůžou vyrazit dveře, protože jim šéfuje. Pořád mi nosí kytky a zve mě na večeři. Tělo má tak vytvarovaný, že kdyby si nasadil rádiovku, vypadal by jako hruška se stopkou. Doufám, že nikdy neuvidím toho jeho bubáka.

ZAČALO TO VE ŠKOLNÍ JÍDELNĚ

Ještě před nástupem do první třídy jsem byla štíhlejší než kudlanka nábožná po klystýru. Ale během základní školní docházky se ze mě stala almara, do který by se vešly všechny kostýmy Národního divadla. Aspoň mně to tak před zrcadlem připadá. I když je možný, že mám vadný zrcadlo, protože mamka říká, že jsem jenom plnoštíhlá.

Díky svý zvrácený chuti jsem byla snad jediný dítě na škole, kterýmu ve školní jídelně chutnalo ve školní jídelně. Zatímco ostatní děti jen mechanicky a s odporem žvejkaly sousto za soustem v naději, že se dozorující pedagog na chvíli otočí a ony ten odpornej kus masa konečně vyplivnou do penálu, já se cpala. Milovala jsem prakticky všechna jídla kromě ledvinek s rejží, kterejch by se ovšem v naší školní jídelně nedotknul ani vyhladovělej polárník Amundsen. O mým žravým apetitu se rychle dozvěděli spolužáci, a tak jsem

za ně dojídala všechny ty holandský plátky v těstíčku, haše, zapečený těstoviny, vdolky a kolínka s omáčkou. Největší práci jsem měla se škubánkama, protože rychle tuhly. Když jsem si je včas nenaředila mlékem, dala se v nich ohnout lžíce.

Ve školní jídelně se mi taky líbilo, jak kuchařky jídlo servírovaly. Házely ho na talíř tak prudce, že vám kolikrát cákla na obličej omáčka. Mně to nevadilo, ale žáci, co měli brejle, si je pro jistotu kryli rukama. Šup, a bramborová kaše se roztekla po talíři. U kraje ještě přistál kousek masa, co tonul v omastku, a mohlo se začít stolovat.

Původně mi ani moc nevadilo, že začínám bejt trochu širokorozchodnější. Občas jsem si jenom pobrečela v koupelně, protože tam se před zrcadlem neschováte a po koupeli v něm vidíte úplně všechno, ale v ostatních místnostech mi opět vyrašil na tváři úsměv. Až můj tehdejší nápadník se postaral o destrukci mýho sebevědomí, když mi dal k Vánocům digitální osobní váhu. Pravda, párkrát jsem se před ním z legrace zmínila, že moje váha je asi rozbitá, protože ukazuje víc, než bych si přála. Kdo moh ale vědět, že mi koupí novou? Zalapala jsem po dechu a poslala ho k šípku. Dneska pracuje v bance a jeho manželka má nejmíň metrák, takže si o moc nepolepšil. A já pak šla s váhou dolů. Tím myslím, že jsem s ní seběhla dolů po schodech před barák a vyhodila ji do popelnice.

Tak si říkám, že kdybych tenkrát místo obědů chodila za školu, nikdy bych nepřibrala, a svět, možná i chlapi, by mi leželi u nohou. Dneska mi leží u nohou leda tak obal

od hořký čokolády. Ale kdo ví, třeba bych se za školou naučila fetovat a nedokázala bych ani napsat tyhle řádky. A mě psaní začíná bavit, tak to beru dost zeširoka. Jestli vás to nudí, tak skočte na další kapitolu. Vlastně ani nemusíte skákat, protože pro dnešek končím.

ANDĚLÍČKU, MŮJ STRÁŽNÍČKU, STAL SE ZÁZRAK!

Slavnostně hlásím, že jsem prožila významnej a památnej den. Kam se hrabe Den upálení mistra Jana Husa nebo Den slovanskejch věrozvěstů Cyrila a Metoděje. Tenhle blog mi začíná přinášet štěstí. Virtuální kartářka měla pravdu. Je to můj nejlepší talisman hned po zlatým řetízku od babičky, kterej jsem jako holka utopila ve Vltavě.

V pětatřiceti letech jsem konečně narazila na chlapa, kterej by moh vyjít na celej život, pokud tedy nezemře dřív než já. Právě kvůli němu jsem tenhle blog začala psát. Kdybyste viděli tu jeho figuru a ty hluboký oči, hormony by vám udělaly v krvi peřeje.

Zase přišel za ředitelem, že prej s ním potřebuje mluvit. Cenila jsem na něj zuby, aby mě nepřehlídnul, ale on zřejmě